

Sygn. akt I CSK 398/18

POSTANOWIENIE

Dnia 2 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku S. W.

przy uczestnictwie E. W., D. W. i T. W.

o stwierdzenie nabycia spadku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 2 stycznia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika T. W.

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 11 października 2017 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie uczestnik postępowania wniósł skargę kasacyjną i jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na występowanie na tle tej sprawy istotnych zagadnień prawnych, a także oczywistą zasadność skargi. Istotne zagadnienie prawne ma dotyczyć tego, czy polski model postępowania o stwierdzenie nabycia spadku, gdzie nie jest wykluczone pominięcie spóźnionych dowodów na podstawie art. 381 k.p.c., zapewnia prawo do sądu w rozumieniu art. 6 EKPCz. Kwestia ta nie budzi wątpliwości. Prawo do sądu wymaga bowiem również wydania orzeczenia w rozsądnym czasie. Konstrukcja art. 381 k.p.c. jest elastyczna i prawidłowa – nie dochodzi na tej podstawie do automatycznej prekluzji spóźnionych środków dowodowych, lecz to Sąd *ad casum* ocenia, czy je dopuścić. Ta sprawa jest modelowym zastosowaniem tej reguły, bo Sąd wyraźnie uzasadnił, dlaczego wnioskowanego dowodu nie dopuszcza. Wskazane zagadnienie prawne nie budzi zatem wątpliwości. Kolejne zagadnienie prawne dotyczy tego, czy w świetle konstytucyjnego prawa do sądu regułą powinno być dopuszczanie, czy odmowa dopuszczania, spóźnionych dowodów w postępowaniu o stwierdzenie nabycia spadku. Regułą powinna być indywidualna ocena każdego przypadku, a to właśnie przewiduje art. 381 k.p.c., co jest w pełni zgodne ze standardem konstytucyjnym. Kolejne dwa zagadnienia dotyczą w istocie tego samego – jest jasne, że Sąd nie musi uwzględniać wszystkich środków dowodowych w postępowaniu o stwierdzenie nabycia spadku – znajduje w nim zastosowanie art. 381 k.p.c., zatem możliwość pominięcia tych środków, które są spóźnione. Dalej skarżący dowodzi, że skarga kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność. Jednak analiza wykładni i zastosowania prawa przez Sąd *meriti* nie dowodzi oczywistej wadliwości – prawidłowo zastosowano art. 381 k.p.c. w ramach postępowania o stwierdzenie

nabycia spadku. Nie uzasadnia przyjęcia skargi do rozpoznania także sugerowana przez skarżącego rozbieżność orzecznictwa na tle art. 381 k.p.c. Notowana przez skarżącego rozbieżność to nic innego jak ilustracja prawidłowego zastosowania tego przepisu – skoro pozostawia on Sądowi decyzję *ad casum* co do dopuszczenia środka dowodowego, to oznacza, że naturalne są orzeczenia, w których taki dowód dopuszczono oraz całkiem z nimi sprzeczne, czyli takie, w których go nie dopuszczono.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.